

μπορῆ νὰ σύρῃ τὸ χορδὸν, νὰ τρέξῃ, ν' ἀντρευστῇ, νὰ παλέψῃ, νὰ χωρατέψῃ, νὰ γλεντήσῃ. Κ' ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸ του καρaboκίρη 'ς τὴ καϊκάκι του, νὰ μὴ μπορῆ νὰ βρασταχθῇ 'ς τὰ πόδια του, ν' ἀκουμπᾷ σὲ ραβδί, νὰ κρατιέται ἀπὸ τὰ σχοινιά, νὰ καρτερῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὸ κάθε τι. Τῆς νύφης τῆς ἔταξαν λεβέντη, καὶ θὰ τῆς ἔδιναν τώρα σημειωμένον ἄνθρωπο! Δὲν τὸ καταδέχονται κι' ὁ ἴδιος νὰ τὴ σκλαβώσῃ· κι' ἂν δὲν τὸ δεῖξῃ αὐτῇ, κι' ἂν κἀνὴ τὴν καλόκαρδη, μέσα τῆς θὰ τὴν τρώῃ κρυφὸ μαράζι. Ἐτσο εἶν' ὁ κόσμος· κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο ἔθικκεν· κάλλιο νὰ φορτώνονταν τὴν πανοῦκλα, παρὰ σημαδιακὴ γυνίκα.

— Θὰν τὸ χάσω τὸ παιδάκι μου, ἔλεγε παρκαπονετικὰ ἡ Δήμαινα· ὄχι ἀπὸ τὸ πόδι του· ἀπ' τὸ ντέρτι τοῦ νοιώθει γιὰ τὸ πόδι του.

Κ' ἔκλαιγε κ' ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς. Κ' οἱ τρεῖς οἱ ἀχώριστοι δούλευαν καὶ τὸν εἶχαν πάντα 'ς τὸ νοῦ τους τὸν ἀφρευτομητσο, κι' ἄφιναν τὴ δουλειὰ γιὰ νὰ τρέξουν 'ς τὸ πλάγι του, καὶ τὸν συντρέφευαν καὶ τὸν παρηγοροῦσαν. Τοῦ κάκου δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε· τρεῖς μῆνες ὑπόμεινε· δὲν μποροῦσε πιά νὰ τὸ νοιώθῃ τ' ἄτιμο, ξεραμένο ἀπάνω του, κορμί· κ' ἐκεῖνο ἀπ' τὸ κορμί του. Θάδραρχε τὸ πριόνι καὶ θὰ τὸ πριονίζε. Θ' ἄρπαζε τὸ τσεκουρι καὶ θὰ τὸ πελέκαγε. Δὲν ὑπάραξε Θεός, τελείωσε!

Ἔπεται τὸ τέλος

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Υ π ο

Α Ν Δ Ρ Ε Ο Υ Δ Ω Ρ Η

Συνέχεια ἴδου σελ. 169

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαυρίκιος ἐδίσταζεν ἀκόμη:

— Σὲ ἠπάτησά ποτε, νέε; ὑπέλαβεν ὁ μάγος με ὑποκρίσιν· τόσον ὀλίγον εἶσαι ὄζυδρακίς, ὥστε νὰ μὴ διαβλέπῃς ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπίσης ζημιούμαι καὶ θλίβομαι ἐξ αὐτῆς τῆς περιστάσεως; Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, προσποιήσου, ὅτι ὑποτάσσεσαι... Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον μας καταφύγιον.

Πεισθεῖς ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ μάγου καὶ συναίσθανόμενος ἀφ' ἐτέρου, ὅτι δὲν ἠδύνατο εὐσυνειδήτως ν' ἀφίσῃ τοὺς Γουέβρους ἐργάτας ἐκτεθειμένους εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ διοικητοῦ, ὁ Μαυρίκιος εἶδεν, ὅτι πράγματι δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἄλλην ἀπόφασιν παρὰ νὰ ὑποταχθῇ προσωρινῶς.

— Θὰ διακόψω τὰς ἐργασίας, εἶπεν, ἀλλὰ μάθετε ὅτι πράττω τοῦτο προσκαίρως καὶ διακαρτυρόμενος σφοδρῶς κατὰ τοῦ αἰσχροῦ αὐτοῦ ἐκείασιμου. Θὰ ὑπάγω εἰς Τεχεράνην, κύριε· θὰ ἴδωμεν ἐκεῖ ἂν ἔχετε τὰ δικαιώματα νὰ ἐνοχλήτε τοὺς ἐντίμως ἐργαζομένους. Ἄν δὲ ἡ ἐνέργειά σας εἶνε παράνομος, ἀλλοίμονον εἰς σας!...

— Κάμετε ὅ,τι θέλετε, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Ἐγὼ ὑπακούω εἰς τὴν ἐντολήν μου. Ἐχω διαταγὴν νὰ μὴ ἀπέλθω ἀπ' ἐδῶ, πρὶν ἰδῶ μὲ τὰ μάτια μου τοὺς ἐργάτας νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν τάφρον καὶ νὰ κινήσουν, ὅπως ἐπιστρέψουν εἰς τὴν κατοικίαν των. Περιμένω, λοιπόν!

— Παιδιά! ἀνέκραξεν ὁ Γκουσά-Νισίν μὲ φωνὴν διαυγῆ καὶ ἠερᾶν, ὁ Κύριός σας θέλει νὰ ἀφίσετε ἀμέσως τὴν ἐργασίαν. Ἐπιστρέψατε εἰς τὴν κατοικίαν σας· κύψατε ἐνώπιον τοῦ Ἥλιου τοῦ Κόσμου καὶ μὴ ἐρωτήσετε τὴν Εἰμαρμένην..

Μετὰ τοὺς ὀλίγους τούτους λόγους, πᾶσαντα

οἱ Γουέβροι, εὐπειθεῖς, ἄφωνοι, ἐξαισίως πειθαρχούντες, διέκοψαν τὸ ἔργον των εἰς τὸ μέσον, ἐποποθέτησαν τὰ ἐργαλεία των καὶ ἀνέλαβον τὰ ἐνδύματά των. Ἐπειτα ἐτάχθησαν ἐν σειρᾷ καὶ παρελεύοντες ἐνώπιον τοῦ μοβὲδ αὐτῶν ἐξεκίνησαν βυθίζοντες πρὸς τὸ ὄρος καὶ μετ' ὀλίγον ἐγένοντο ἄφαντοι ὅπισθεν ὑψώματός τινος.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε τότε ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ διοικητοῦ, ἡ ἐντολή μου ἔληξε καὶ ἀπέρχομαι.

— Δὲν σὰς ἐμποδίζω, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, ἄριστομένη, συνόδευσε αὐτοὺς τοὺς κυρίους.

Ἐνῶ δὲ ὁ ὑπηρέτης συνόδευε τοὺς δυσσιώητους ἀπεσταλμένους, ἡ Αἰκατερίνη, ἥτις μόλις καὶ μετὰ βίας εἶχε συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά τῆς, ἐρρίφθη κλαίουσα εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Μαυρικίου.

— Τί ἀχρεΐτης! εἶπε μετὰ λυγμῶν. Ἀλλὰ θὰ διαμαρτυρηθῆς, Μαυρίκιε, ἀλήθεια;... Κύριε Γκυγιών, γνωρίζετε σεῖς τὸ προσωπικὸν τῆς κυβερνήσεως;... εἶνε δυνατόν νὰ διαπραχθῇ τόσον τερατώδης ἀδικία, χωρὶς ὁ ἡγεμὼν νὰ μάθῃ αὐτὰς τὰς σκευωρίας;

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ ὑπολοχαγός, ἐστὲ βεβαία ὅτι θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι ἐξαρτάται ἐξ ἐμοῦ, ὅπως περιέλθῃ εἰς γνῶσίν του τὸ συμβάν. Ἡ λύπη ἦν αἰσθάνομαι ἀποχωριζόμενος ἀπὸ ὑμᾶς θὰ μετριοσθῆ, ἂν δυνήθῃ νὰ φανῶ κατὰ τι χρήσιμος πρὸς τὸν ἀδελφόν σας. Φαίνεται καὶ εἰς ἐμὲ ἀδύνατον τῶ ὄντι νὰ μὴ ἐπιπληχθῇ αὐστηρῶς ὁ διοικητὴς αὐτός, ὅταν γνωσθῇ εἰς τὰ ἀνάκτορα ἡ διαγωγή του.

— Εἶνε πολὺ εὐχάριστον, εἶπεν ὁ γηραιὸς Γουέβρος, ὅτι ὁ ὑπολοχαγός Γκυγιών ἔχει σχέσεις εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σάχου· θὰ τὸν ἀκούσουν ὡς Φράγκον καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον πιστεύω

δὲ ὅτι εἶνε ἐλπίς διὰ τῆς παρεμβάσεώς του νὰ ἐπέλθῃ εὐχάριστος λύσις...

Εἶτα παραλαμβάνων κατὰ μέρος τὸν Μαυρίκιον, ὅστις ἐφαίνετο μὴ προσδοκῶν θεραπείαν ἐκ τῶν τοιούτων διαβημάτων...

— Νέε, εἶπεν αὐτῷ, μαντεύω τοὺς λογισμοὺς σου. Οὐδὲν ἐλπίζεις ὅτι θὰ προκύψῃ ἐκ τοῦ εἰς Τεχεράνην ταξειδίου, οὔτε ἐξ ἐξηγήσεώς τινος μετὰ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Χαμαδάν!... Καὶ ἐγὼ ἐπίσης οὐδὲν ἐλπίζω! Θὰ μ' ἐρωτήσης τότε διατί φαίνομαι ὅτι ἐναποθέτω ἐλπίδας ἐπὶ τῶν τοιούτων διαβημάτων καὶ διατί ἀπέπεμψα τοὺς ἐργάτας. Κατὰ τὴν ἰδέαν σου, ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ προσποιηθῶ κάποιαν ἀντίστασιν. Πίστευσέ με, ἂν ἤθελα ν' ἀκούσω μόνην τὴν ἐπιθυμίαν μου (καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Γουέβρου ἐξηκόντισαν ἀπαισίαν λάμψιν) οὔτε θὰ συνεβούλευα, οὔτε θὰ ἐξήσκουν τὴν ὑποταγήν... Ἄλλ' ἔμαθα εἰς τὸ αὐστηρὸν σχολεῖον τῆς πείρας, ὅτι ἡ σιωπὴ τῆς περιφρονήσεως εἶνε ἡ καλλιτέρα ἀσπίς, τὴν ὁποίαν δύναται τις ν' ἀντιτάξῃ κατὰ τῆς κτηνώδους βίας. Ἄς φανῶμεν ὅτι ὑποκύπτομεν· πέμψε τοὺς φίλους σου εἰς Τεχεράνην· προσποιήσου ὅτι μεταβαίνεις ἐκεῖ καὶ σὺ ὁ ἴδιος. Ἐν ἀνάγκῃ ἂς ἐγκαταλειφθῶσι τὰ ἔργα, ἂς πληρωθῶσι πάλιν χόματος οἱ λάκκοι... ἄφησε νὰ φυτρώσῃ τὸ χόρτον ἐπ' αὐτῶν...

— Ἀλλὰ τί ἐννοεῖς νὰ πράξωμεν; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος ἀμφιρρέπων.

— Νὰ παρακλιψώμεν τὴν δυσκολίαν, ὅπως μακροὶ αἰῶνες καταπίσεως μᾶς ἐδίδαξαν νὰ πράττωμεν. Πρέπει ν' ἀντιτάσσεται ὁ δόλος κατὰ τοῦ δόλου. Δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἐργασθῶμεν τὴν ἡμέραν· θὰ ἐργασθῶμεν τὴν νύκτα! Μας εἶνε ἀπηγορευμένη ἡ ἐργασία εἰς τὸ ὑπαιθρον· ἡμεῖς θὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὰ ὑπόγεια!

— Ἄλλ' ἐν τούτοις, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, πιθανὸν καὶ νὰ μᾶς ἀποδοθῇ δικαιοσύνη...

— Εἶνε ἀναμφίβολον, ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ βραδύνη. Γνωρίζω παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρου φρέαρ ἐλατὸν ποδῶν βάρους, τὸ Γκοῦλ-Ἐκ, ἄγνωστον εἰς πάντας. Προεκτείνοντες τὸ ὄρυγμα τοῦ φρέατος κατὰ τὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας θὰ σοῦ δώσω, θὰ φθάσωμεν ἀφύκτως εἰς εἰδός τι σήραγγος, ἣτις θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Ἡ μόνη δυσκολία εἶνε ὅτι διὰ ν' ἀποτολήσῃς ἔστω καὶ κρυφίως, οἱ ἐργάται νὰ παραβῶν τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ διοικητοῦ, πρέπει, νομίζω, νὰ κεντηθῇ ὁ ζήλος των δι' αμοιβῆς διπλῆς, τριπλῆς ἴσῳ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν τοὺς δίδεις τώρα... Ἄλλ' ἐπειδὴ σὲ γνωρίζω καλῶς, πιστεύω ὅτι αὐτὸς ὁ λόγος δὲν θὰ σ' ἐμ-οδίση.

— Νὰ μ' ἐμποδίσῃ;... θὰ ἐδαπάνων προθύμως καὶ τὸν τελευταῖόν μου ὄβολόν... Ἄρκει οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ νὰ μὴ πάθουν τίποτε ἐξ αἰτίας μου.

— Ἐγὼ θὰ φροντίσω περὶ τούτου... Θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζί μου ἀπόψε διὰ νὰ ἐξερευνησωμεν τὸ Γκοῦλ-Ἐκ; Σὲ προσειδοποιῶ ὅμως ὅτι ἡ ἐπιχείρησις αὕτη δὲν εἶνε εὐκόλος οὔτε ἀκίνδυνος.

— Ἀδιάφορον!... ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος. Λέγε! κατὰ ποῖαν ὥραν θ' ἀναχωρήσωμεν;

— Ἀπόψε, ὅταν δύσῃ ἡ σελήνη.

— Ἀπόψε ἔστω!

— Εἴμεθα σύμφωνοι. Πεοὶ τὸ μεσονύκτιον θὰ εὑρεθῇ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἐλδένδ, πλησίον τῆς κρημισμένης στηλῆς, ἣτις ἐτέθη πρὸς ἀνάμνησιν φόνου διαπραχθέντος ἄλλοτε εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἐκεῖ θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ καὶ θὰ σὲ ὀδηγήσω νὰ κατέλθῃς εἰς τὸ βᾶθος τοῦ Γκοῦλ-Ἐκ.

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν Ι.

Τὸ Γκοῦλ-Ἐκ

Τὸ μεσονύκτιον τῆς ἰδίας ἐκείνης νυκτός, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σελήνη ἐξηφανίζετο εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὁ Μαυρίκιος ἔβησε πλησίον τῆς ἀνατετραμμένης στηλῆς, ἣν εἶχεν ὑποδείξει αὐτῷ ὁ Γουέβρου.

Ἄμα τῇ προσεγγίσει του σκιά τις συνεσπερωμένη οὐ μακρὰν τοῦ μνημείου ἀνηγέρθη καὶ ἦλθε πρὸς ὑπάντησίν του. Ἦτο ὁ Γκουσα-Νισίν. Ἐστηρίζετο ἐπὶ μακρὰς σιδηρᾶς βάρδου καὶ ἐκράτει δέμα σχοινίων. Ὁ Μαυρίκιος ἠθέλησε νὰ τὸν ἀνγκουρίσῃ καὶ ἔλαβε τὸ δέμα, εἶδε τότε ὅτι ἦτο μακρὰ καὶ λεπτὴ κλίμαξ, φέρουσα ἀπάγια σιδηρὰ εἰς τὸ ἐν ἄκρον τῆς. Ἴιθέλησε νὰ λαβῇ καὶ τὸν σιδηροῦν μοχλόν, ἀλλ' ὁ πρεσβύτης ἠρηθήθη.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐξεκίνησαν. Ἡ νύξ ἦτο γαλήνιος· οἱ ἀστέρες ἤστραπτον εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ γλυκεῖαν λάμψιν, ἀφότου ἔδυσεν ἡ σελήνη καὶ ἐφώτιζον τὸν δρόμον των μὲ ἀμυδρὸν φέγγος. Ὁ μάγος προσπορεύετο βαδίζων εὐσταθῶς καὶ ἀποφασιστικῶς. Τὰ λευκά του ἱμάτια διέχεον ἀόριστον λάμψιν ἐπὶ τῆς κύκλω σκοτίας. Ὁ Μαυρίκιος τὸν ἠκολούθει σιωπηλός, παραδεδομένος εἰς ἄρκετα θλιβεράν ῥέμβην. Ἡ αἰφνίδιος διακοπή τῶν ἐργασιῶν εἶχε καταθλίψει τὸν νέον, καὶ αἱ μακρὰ ὥραι τῆς ἡμέρας ἐφαίνοντο αὐτῷ θανασίμως ἀνιαιρὰ εἰς τὸ ἔρημον στρατόπεδον. Ὁ ὑπολοχαγὸς Γκυγιὼν εἶχεν ἀποφασίσει νὰ φύγῃ ἀνυπερθέτως καὶ ν' ἀπέλθῃ εἰς Τεχεράνην, ὅπως ἀρτίστη τὰς παρὰ τῷ Σάγγῃ ἐνεργείας, πάσαι δὲ αἱ προσπάθειαι τῆς Αἰκατερίνης, ὅπως παραμύθησῃ τὸν ἀδελφὸν τῆς, ἀπέβαινον ἄγονοι.

Ποῦ θ' ἀπέλθῃεν ἡ ὑπόθεσις αὕτη; διελογίζετο ὁ Μαυρίκιος. Ὁ πρεσβύτης ἐκεῖνος εἶχε λόγους σοβαροὺς νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἡδύναντο νὰ φθάσωσι μέχρι τῶν ἀρχαίων μνημείων διὰ τῆς ὑπογείου ὁδοῦ, ἣν ἤλπιδε ν' ἀποκαλύψῃ, ἢ μήπως ἡ ἐλπίς του ἦτο ὄνειρον φαντασιοκόπου; Βεβαίως

ἕως τότε δὲν εἶχεν ἀφορμὴν νὰ πραπονηθῆται κατ' αὐτοῦ... ἀλλ' ἄρ' γε θὰ ἐξηκολούθει τοῦτο καὶ εἰς τὸ μέλλον; Καὶ μία ἄλλη ἀκόμη ιδέα ἐβασάνιζε σφοδρῶς τὸν νεαρὸν ἀρχαιολόγον· τὸ ἐπ' αὐτῷ, ἦτο πρόθυμος ν' ἀψηφίσῃ τὰ πάντα χάριν τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ἀλλ' αἱ φοβεραὶ ἀπειλαί, αἱ ἐξενεχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἀπεσταλμένου κατὰ τῶν ἐργατῶν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελον παρακούσει τὰς διαταγὰς τοῦ διοικητοῦ, ἐκλόνισαν τὸ θάρρος του. Ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι τοιαῦται ποιναὶ ἐπεβάλλοντο καθ' ἑκάστην ἐν τῇ χώρᾳ ἐκεῖνῃ διὰ παραπτώματα πολὺ ἐλαφρότερα, καὶ ἡ ιδέα ὅτι ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἡδύνατο νὰ ἐκθέσῃ εἰς τοιαύτας βασάνους τοὺς ἀτυχεῖς ἐκείνους, ἦτο δι' αὐτὸν ἀνυπόφορος. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν φανατικὸν ἐκεῖνον Γουέβρον, εὐκολον τοῦ ἦτο νὰ διακρίνῃ ὅτι δι' αὐτὸν οὐδεμίαν εἶχεν ἀξίαν μία ἀνθρωπίνη ζωὴ ἀπέναντι τοῦ σχεδίου του. Ἦδη ὁ Μαυρίκιος πολλάκις εἶχε πρακτηρήσει καὶ σκεφθῆ ὅτι ὁ Γκουσά-Νισίν δὲν τὸν ἐθεώρει εἰμὴ ὡς ἀπλοῦν ὄργανον. Ὡστε πολὺ περυσσότερον βεβαίως θὰ περιετρόνοι τοὺς ταιλαιπῶρους, ἐκείνους καὶ ἀμαθεῖς ἀνθρώπους, εἰς οὓς ἐπέβαλλε τὰς θελήσεις του μετ' ἄκρας ὑπεροφίας. Ὁ Μαυρίκιος συνησθάνετο ὅτι ἂν εἰς καὶ μόνος ἐκ τῶν ἐργατῶν του ἤθελε θανατωθῆ ἐξ αἰτίας τῆς κρυφίας ἐργασίας, καὶ αὐτὸς καὶ ἡ Αἰκατερίνη θὰ ἦσαν ἀπαρηγόρητοι.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Γουέβρος ἐσταμάτα καὶ ἐφαίνετο ἀναζητῶν τὴν διεύθυνσιν, ἐψιθύριζε δὲ τότε λόγους εἰς γλῶσσαν ἔχουσαν πολλοὺς εὐήχους, λαρυγγώδεις καὶ παραδόξους φθόγγους, ἧτις κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Μαυρικίου ἦτο ἡ πέλιθι, ἡ ἱερὰ γλῶσσα τῶν μάγων. Ἐφαίνετο ἀπαγγέλλον γοητείας, ἀνύψου τοὺς βραχιόνους, ἄφινε τὰς μακρὰς χειρίδας του νὰ καταπίπτωσιν ὡς πτέρυγες, μετ' τὴν κεφαλὴν δὲ ἀνυψωμένην πρὸς τὸν οὐρανὸν ἵστατο οἰονεὶ ἀναμένων ὑπερφυσικὴν τινα ἐνδειξιν Ἐνὸμίξε τις ὅτι εἶχεν ἐντελῶς λησμονήσει τὴν παρουσίαν τοῦ νεαροῦ Φράγκου... Ἄλλ' ἤδη αἰσθημά τι δυσπιστίας βαθμηδὸν σφοδρότερον καθιστάμενον ἤρχιζε νὰ καταλαμβάνῃ τοῦτον... Ὁ Μαυρίκιος ἀνανήφων δια μίαν ἐκ τῶν διαλογισμῶν του καὶ θεωρῶν ὅτι τὰ ἐπιτετηδευμένα ἐκεῖνα κινήματα τοῦ Γουέβρου ἐγένοντο σκοπίμως καὶ ἀπλῶς ὅπως τὸν καταπλήξουσι, προύχώρησε βήματά τινα καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ προσδύτου;

— Τί ζητεῖς, Γκουσά-Νισίν; εἶπεν αὐτῷ ψυχρῶς. Δὲν μοῦ εἶπες ὁ ἴδιος ὅτι γνωρίζεις τὸ φρέαρ τοῦ Γκούλ-Ἐκ;

— Τὸ γνωρίζω, νέε, ἀπάντησεν ὁ Γουέβρος μετ' τὴν ὑπόκωπον φωνὴν του.

— Τότε δικτὶ δὲν μεταβαίνεις εἰς αὐτὸ κενυθεῖαν.

— Ἐένε, ἐξετάζω τὰ ἄστρα, διὰ νὰ ἴδω μήπως διαπράττω ἱεροσυλίαν, εἰσάγων ἕνα βέβηλον Φράγκον εἰς τὸ μέρος, ὅπερ οὐδέποτε ἐμιάνθη ἀπὸ τὰ βήματα ἀπίστου!... Ὁ Μίθρας νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο ἐξ αὐτῆς νὰ διασωθῶσι τὰ συμφέροντά μου...

Ὁ μάγος ἐσιώπησεν αἴφνης.

— Ποῖα συμφέροντα; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος. Πολλάκις ἤδη ἐσκέφθην μετ' ἀπορίας ποῖον ἄρα γε ἀπόκρυφον αἴτιον σὲ παρακινεῖ εἰς ἐνέργειαν. Ἡ εὐκαιρία εἶνε κατάλληλος; νὰ τὸ μάθω τώρα. Διατὶ ἐνδιαφέρεσαι, Γουέβρος, νὰ ἐπιτύχουν αἱ ἀνασκαφαί μου;

Ὁ Γουέβρος ἐσταύρωσε τοὺς βραχιόνους ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἀφήσας νὰ καταπέσῃ ἡ κεφαλὴ ἐπὶ τοῦ στήθους του ἐτήρησε μακρὰν σιγήν.

— Ἀπάντησε! εἶπε μετὰ σφοδρότητος ὁ Μαυρίκιος.

Ὁ γέρον ἐτίγησεν ἐπὶ μακρὸν καὶ πάλιν. Τέλος ἀνυψῶν τὴν κεφαλὴν καὶ ἐγείρων τὰς χεῖρας συννηνωμένους πρὸς οὐρανόν:

— Φώτισέ με, Μίθρα! ἀνέκραξε. Καὶ σεῖς ἀστέρες τῆς νυκτός, πλανηταὶ ἀθάνατοι, εὐδοκήσατε νὰ εὐσπλαγχνησθῆτε τὸν ἀσημότατον τῶν θεραπόντων σας. Εἶθε τὸ μυστηριώδες νόημα τῶν προφητειῶν νὰ μοὶ ἀποκαλυφθῇ!... Εἶθε νὰ διερμηνεύσω ἀλανθάστως τοὺς προφητικὸς λόγους... Περσεκυσάσθην διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς νηστείας. Ἐπεκαλέσθην δακρῶν τὴν λάμψιν τῆς φωτίσεως. Ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ, τὸν ἄφρονα μοσέδ, τὸν ἀσεβῆ Γουέβρον, ἂν πλανηθῶ πιστεύων ὅτι ἀναγνωρίζω εἰς τὸν νέον τοῦτον ζέον ἐκεῖνον, ἂν τὸ Βεβλιὸρ ὑπέδειξεν ὡς μέλλοντα νὰ ἔλθῃ ἐκ Δυσμῶν, ὅπως ἀνεγείρῃ τὴν κατατεσοῦσαν παρωχημένην δόξαν.

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος, ἀφοῦ ὁ Γκουσά-Νισίν ἐσίγησεν ἐκφέρων βαθὴν στεναγμόν. Ἄλλ' αἴφνης ὁ γηραιὸς μάγος ἐφάνη καταληφθεὶς ὑπὸ φρενιτιδος:

— Ἀρκεῖ! ἐφώνησε. Μὴ μὲ ἐρωτᾷς, τολμηρὸ νέε!... Βάδιζε ὅπου τὰ ἄστρα σὲ ὀδηγοῦσιν. Ἀκολούθει τὸ πεπωμένιον σου! Ἐκπλήρωσε τὰς προφητείας! Ἀγαλλου, ὦ τέκνον γενεᾶς νέας εἰσέτι καὶ ἀμαθοῦς, διότι τὴν ἀσθενῆ σου χεῖρα ἐξέλεξεν ὁ Μίθρας, ὅπως ἐκτελέσῃ τὰς ἀποφάσεις του... Βάδιζε... Ἐμπρός!... οἱ ἀστέρες σὲ διατάσσουσι.

Καὶ κατεχόμενος οἰονεὶ ὑπὸ παραφροσύνης ὁ γέρον ἐξεκίνησε βαδίζων μεγάλους βήμασιν, ὁ δὲ Μαυρίκιος ἀπορατισμένος νὰ ἴδῃ τὸ τέλος τῆς ἐπιχειρήσεως ὤρμησε παρακολουθῶν αὐτόν.

Οἱ δύο ἐρευνηταὶ ἠκολούθουν ἀτραπὸν μόλις κεκαυγαμένην παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, ἠναγκάζοντο δὲ ν' ἀνοίγωσι δίοδον μεταξὺ τῶν βάτων καὶ τῶν ἀκανθῶν τῶν καλυπτουσῶν τὴν πεδιάδα. Ἐνίστοε ὄγκοι βράχου αἰχμηροὶ ἐξείχον

τοῦ ἐδάφους καὶ διέσχιζον τοὺς γυμνοὺς ἰσθμῶς τοῦ Γουέβρου. Χωρὶς ὅμως νὰ προσέχη οὗτος, ἔτρεχεν ὡσεὶ ἔχων πτέρυγας, μὲ ὄλην δὲ τὴν εὐκίνησιν καὶ τὴν ῥύμην τῆς ἡλικίας του ὁ Μαυρίκιος μόλις ἠδύνατο νὰ τὸν παρακολουθῇ.

Μετὰ μίαν περίπου ὥραν τόσον ἐπωδύνου πορείας ὁ Γουέβρος ἐσταμάτησε διὰ μίας καὶ ἀνύψωσε τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸν οὐρανόν.

— Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ τέρμα, εἶπε διὰ φωνῆς βραδείας. Τὸ πεπωμένον πρόκειται νὰ ἐκπληρωθῇ. Ἄς ἀναμεινῶμεν! . . . Ὅτε ὁ Ἄλταῖρ θὰ φανῇ εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ ὁ Προκύων θὰ δύσῃ, ὁ Γουέβρος θὰ σὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὸ βαθὸς τοῦ μυστικοῦ φρέατος... Ἀλλοίμονον καὶ τρεῖς ἀλλοίμονον εἰς σέ, ξένη, ἐάν ποτε προδώσῃς τὸ μυστικὸν ὅπερ θὰ σοὶ ἀνακοινώσω!

— Περιττὸν εἶνε νὰ θέλῃς νὰ μ' ἐκφοβίσῃς διὰ τῶν ἀπειλῶν σου, ἀπήντησε χωρὶς νὰ ταχάσῃ ὁ Μαυρίκιος. Δὲν εἶμαι παιδί, πίστευσέ με ὅτι δὲν δυσκολεύομαι νὰ μαντεύσω ὅτι, ἐάν σὺ μοῦ δεικνύῃς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου αὐτοῦ, τὸ πράττεις διότι καὶ σὺ ἐλπίζεις νὰ ἐπωφεληθῇς. Οἱ λόγοι σου μ' ἐφώτισαν περὶ τούτου. Βάδιζε λοιπὸν χωρὶς νὰ περιμένῃς περισσότερον... Ὅλοι οἱ ἀστέρες τοῦ κόσμου δὲν δύνανται ἐδῶ νὰ ἐπεμβῶσι καὶ ἄς μὴ χάνομεν τὸν καιρὸν μας.

Με ὄλην τὴν σκοτίαν ὁ Μαυρίκιος διέκρινε τὸν Γουέβρον ἐξακοντίζοντα κατ' αὐτοῦ ἄγριον βλέμμα. Παρῆλθον ὀλίγαί στιγμαί, μεθ' ὧ ὁ Γκουσά-Νισὶν ἀνέκραξε.

— Ὁ Ἄλταῖρ ἐφάνη! . . . τὰ ἄστρα ἐλάλησαν! Ἄς βραδίσομεν.

Καὶ διηυθύνθη ἀδιστακτικῶς πρὸς τινὰ θάμνον χαμηλὸν καὶ πυκνόν, ἀπεμάκρυνε τοὺς κλώνας του καὶ ὑπὸ τὸ συμπεπλεγμένον αὐτῶν φύλλωμα ὁ Μαυρίκιος διέκρινεν ὑπὸ τὴν λάμψιν φανοῦ, ἐν ᾧ ὁ μάγος εἶχεν ἀνάψει, μεγάλην λευκὴν πλάκα.

— Ἴδού ἡ εἴσοδος! εἶπεν ὁ Γκουσά Νισὶν μὲ ἦθος ἐπίσημον Ἐγκαταλειμμένον, ξηρανθεν πρὸ αἰῶνων τὸ φρέαρ αὐτὸ εἶνε ἄγνωστον εἰς τοὺς κοινούς ἀνθρώπους. Οἱ μάγοι μόνον καὶ οἱ μεμνημένοι εἰσεχώρησαν εἰς αὐτὸ μέχρι σήμερον. . . Ἐξέτασε τὴν συνείδησίν σου, νέε Φράγκε. Ἐάν ἡ καρδία σου κρύπτῃ ὑστεροβουλίαν τινά, ἐάν ἐγκρύπτῃς εἰς τὸ στήθός σου τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα κερδοσκοπίας ἢ ἐκδικήσεως, ἐάν αἱ προθέσεις σου δὲν εἶνε εὐλικρινεῖς, ἐάν ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ καρδία σου δὲν εἶνε καθαρὰ ὡς παιδίου ανοίγοντος διὰ πρώτην φοράν τὰ ὄμματά του εἰς τὸ φῶς, πρόσεξε νὰ μὴ εἰσχωρήσῃς εἰς τὸ ἁγιαστήριον αὐτό. Εἶνε ἀκόμη καιρός... Σκέψου! . . . ὁ Κύριος τῶν Οὐρανῶν ἀναγινώσκει εἰς τὴν καρδίαν σου.

— Ἐξέτασε καὶ σὺ, γέρον, τὴν συνείδησίν σου, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος ἀποφασιστικῶς. Ἐξέτασέ

την, καὶ ἐν νομίζῃς ὅτι ὀφείλῃς νὰ εἰσεέλθῃς εἰς τὸ ὑπόγειον, προχώρει! . . . Σὲ ἀκολουθῶ.

Ὁ Γουέβρος ὀπισθοχώρησεν ἐν βῆμα καὶ ἐξέφερε βραθὴν στεναγμόν. Μετὰ μικρὰν διακοπὴν ἐπλησίασε πάλιν καὶ τείνων εἰς τὸ Μαυρίκιον τὸν βραχὺν σιδηρὸν μοχλόν:

— Ὁ βραχίον σου εἶνε νέος καὶ ἰσχυρός, Φράγκε, εἶπεν... Σήκωσε τὴν πλάκα, καὶ εἶθε ὁ Μίθρας νὰ μᾶς προστατεύῃ! . . .

Ὁ Μαυρίκιος ἤρπασε τὸν σιδηρὸν μοχλόν καὶ μετ' ἐπιμελείας εἰσῆγαγε τὸ ἄκρον αὐτοῦ ὑπὸ μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ λίθου, διὰ ῥωμαλέας δὲ προσπαθείας κατάρθρωσε νὰ ὑπανεγείρῃ αὐτὸν καὶ νὰ τὸν ἀνατρέψῃ. Ἐθεάθη τότε ὀπῆ ζοφερὰ καὶ χαίνουσα.

Ὁ μάγος ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας καὶ ἀπήγεινε μεγαλοφώνως μακρὸν ἐξορκισμόν εἰς τὴν γλώσσαν, ἧς ἤδη εἶχε κάμει χρῆσιν. Εἶτα ἤρπασε τὴν ἐκ σχοινοῦ κλίμακα, ἣν ὁ νέος εἶχε ρίψει χαμαὶ ὅπως χειρισθῇ τὸν μοχλόν, καὶ προσαρμύζων τὰ σιδηρὰ ἀρπάγια εἰς τὸ χεῖλος τοῦ φρέατος, ἔρριψε τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς κλίμακος εἰς τὸ βάθος.

— Ἀκολουθεῖ με! εἶπεν ἐπιτακτικῶς.

Καὶ κατῆλθεν εἰς τὴν χαίνουσαν ὀπῆν, ὁ δὲ Μαυρίκιος τὸν ἠκολούθησε. Φθάσας εἰς βάθος δώδεκα μέτρων εἶδεν ὅτι ἡ κλίμαξ ἔληγεν, ἐκτείνων δὲ τὸν πόδα ἠσθάνθη ὅτι ἐπάτει τὸ ἔδαφος.

Ἀνεγνώρισε τότε ὅτι εὕρισκοντο εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα στενῆς λιθίνης κλίμακος ἐλικοειδοῦς. Ὁ Γουέβρος εἶχεν ἤδη εἰσχωρήσει εἰς αὐτὴν μετὰ τοῦ φανοῦ, οὗ ὁ Μαυρίκιος διέκρινε τὴν ἀμυδρὰν λάμψιν. Ἡ κατάβασις διήρκει ἀτελεύτητος.

Τέλος τὸ φῶς ἔλαμψε ζωηρότερον καὶ ὁ Μαυρίκιος εἰρέθη ὄρθιος παρὰ τὸν Γουέβρον, ἐντὸς κρύπτῃς τινός, ἐξ ἧς διὰ διακρήμου καμπύλου εἰσεχώρησαν εἰς αἴθουσαν στρογγύλην, ἢ μακλον εἰπεῖν ἡμισφαιρικὴν, διότι ἦτο λελαξευμένη ἐντὸς τοῦ βράχου, ὅπως ἀποτελῇ θόλον ἴσης πανταχοῦ στρογγυλότητος ἐπὶ ἀκτίνος εἰκοσιμέτρων.

— Ἴδού! εἶπεν ὁ μάγος, τοποθετούμενος ἐνώπιον τοῦ Μαυρικίου εἰς τρόπον, ὥστε νὰ πίπτῃ ὅλον τὸ φῶς τοῦ φανοῦ ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν του. Τώρα πρόκειται νὰ ἴδωμεν ἐν ἡ ἐπιστήμη τῶν Φράγκων τοὺς ὀδηγῆ, ὥστε νὰ εὕρισκωσιν ἀσφαλῶς τὴν διεύθυνσιν τῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος.

— Οὐδὲν ἀπλούστερον τῆ βοήθειᾳ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς ἀρχαιολόγος, ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὰν πυξίδα.

— Σὲ εἶδα νὰ κάμνης χρῆσιν αὐτοῦ τοῦ ἐργαλείου, τὸ ὅποσον οἱ σοφοὶ τῆς Σινικῆς ἐγνώριζον πρὸ τῶν σοφῶν τῆς Δίσιως. Ἄλλ' εἶνε ἄρα γε ἀληθές, ὅτι δι' αὐτοῦ δύνασαι νὰ ἀναγνωρίζῃς

ΕΝ ΠΛΗΡΕΙ ΑΝΘΗΣΕΙ

ποῦ κεῖται ὁ βορρᾶς εἰς τὰ σκότη καὶ ἄνευ τῆς βαθείας τῶν αὐτέρων ; Δίνουσι ἐπίσης νὰ διορ-
θῶναι τὰς ἀταλαῖς ἐνδείξεις καὶ νὰ τὰς ἐφαρμόζῃς
κατὰ τὴν ἐνιαύσιον ἀλλαγὴν τοῦ αἰθροῦς σημείου
τοῦ βορρᾶ ; ἠρωτήσεν ὁ Γουέβρος δυσπίστως.

— Βεβαίως.

— Μοῦ τὸ εἶπον, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ πιστεύσω
πρέπει νὰ τὸ ἴδω, εἶπεν ὁ Γκουσά-Νισίν. Καὶ
ὡς πρὸς τὴν ἐνδειξὴν τῆς Ἀνατολῆς ἡ πυξίς σου
εἶνε ἐπίσης ἀλάθης ;

— Βεβαίως, αὐτὴ μοῦ τὴν δεικνύει. Ἄλλο
δὲν ἔχω παρὰ νὰ σύρω μιαν γραμμὴν ὀριζόντιον
ἀπὸ τοῦ κέντρου πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς βελό-
νης, καὶ ἡ γραμμὴ αὕτη θὰ μοῦ δείξῃ τὸ μέρος
ὅπου κεῖται ἡ ἀνατολὴ ἀσφαλῶς, ὅπως ἡ αἰχμὴ
τῆς βελόνης θὰ εἶνε ἀσφαλῶς ἐστραμμένη πρὸς
τὸν βορρᾶν.

— Καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς
στοὰν ὑπόγειον διευθυνομένην πρὸς βορρᾶν, εἶνε
δὲ ἀναγκασίον, ἀφοῦ σκάψωμεν αὐτὴν πρὸς τὴν
διεύθυνσιν νὰ παρεκκλίνωμεν πρὸς δυσμᾶς, ἡ πυξίς
θὰ δώσῃ καὶ πρὸς τοῦτο βεβαίως ἰδίᾳ ;

— Βεβαίως !... ἀνέκραξεν ὁ Μκυρίκιος ἀρ-
χίζων ν' ἀνυπομονῇ. Ἐκπλήττομαι, μοῦ ἐδῶ, ὅτι
σοφὸς οἶος σὺ προβάλλεις ἐρωτήσεις σχεδὸν παι-
δαριώδεις ;

— Πολὺ καλὰ ! ἂν λέγῃς τὴν ἀλήθειαν, ἐπα-
νέλαθεν ὁ πρεσβύτερος χωρὶς νὰ φανῇ δούς προση-
χὴν εἰς τὴν χλευασμὸν αὐτόν, τότε σοῦ ὑπόσχο-
μαι νὰ φθάσωμεν εἰς ὑπόγειον δρόμον, ὅστις θὰ
μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὰ τεῖχη τῶν Ἐκβατάνων. Πρό-
κειται μόνον νὰ σκάψωμεν κατ' εὐθείαν πρὸς βορ-
ρᾶν μέχρι μήκους ἐπτακοσίων πήχεων, ἔπειτα
νὰ παρεκκλίνωμεν πρὸς δυσμᾶς μέχρι μήκους τετ-
σαράκοντα ἐννέα πήχεων, μέντες πάντοτε εἰς
τὸ ὕψος τοῦ ἐδάφους τῆς αἰθούσης ταύτης, ἐγὼ
δὲ ἀναδέχομαι τὰ λοιπά. Αἰσθάνεσαι ἑαυτὸν ἰκα-
νὸν νὰ λύσῃς τὸ πρόβλημα τοῦτο ; Φράγες ;

— Μὴ ἀμφιβάλλῃς καθόλου. Ἄλλὰ ἐξήγησέ
μου, πῶς σκοπεύεις νὰ ἐνεργήσῃς διὰ νὰ μὴ ἀ-
νακαλυφθῇς ; Δὲν ἐννοῶ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ
ἐκθέσω τοὺς ἐργάτας μου εἰς τὴν ἐκδίκησιν τοῦ
διοικητοῦ.

— Οὐτ' ἐγὼ θὰ τὸ ἐπιθύμουν, ἂν οἱ βρα-
χιόνές μου μόνον ἐπήρχουν διὰ τὴν ἀναγκαιού-
σαν ἐργασίαν. Ἄλλ' εἶνε ἀνάγκη, καὶ οἱ ἄνδρες
θὰ ὑπακούσουν. Ἄκουσε ! ἐσκέφθην περὶ πάν-
των. Οἱ Γουέβροι τοὺς ὁποίους σοῦ ἔδωσα εἶνε
πιστοί· δὲν θὰ τολμήσουν νὰ παρακούσουν τὸν

μοῦ ἐδῶ αὐτῶν· ἄλλως τε θὰ τοὺς ὑποχρῶσω δι'
ὄρκου. Θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ στρατόπεδον ἀπὸ
αὐτοῦ θ' ἀρχίσῃς μετὰ τῆς ἀδελφῆς σου δια-
βήματα προσπεποιημένα παρὰ τῷ διοικητῇ τοῦ
Χαμαδάν. Θὰ τοῦ ζητήσῃς νὰ ἔρῃ τὴν ἀπαγό-
ρευσιν τῶν ἐργασιῶν. Αὐτὸς δὲν θὰ σὲ ἀκούσῃ·
σὲ μίσει καὶ δὲν θὰ σοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τὰς ἐπα-
ναλάβῃς· εἰμὴ κατὰ ῥητὴν διαταγὴν τοῦ μονάρ-
χου. Οἱ ἄνδρες μας, ὀδηγούμενοι καταλλήλως
πρὸς ἐμοῦ, θὰ φανῶσιν ὅτι σ' ἐγκαταλείπουν καὶ
θ' ἀναλάβωσιν ἄλλου ἐργασίαν, διὰ ν' ἀποτρέ-
ψουν τὰς ὑποψίας. Ἄλλὰ κατὰ πᾶσαν νύκτα οἱ
ἡμίσεις ἐκ τῶν ἐργατῶν θὰ εὑρίσκωνται ἐδῶ ἑ-
τοιμοὶ νὰ ἐκτελέσωσι τὰς διαταγὰς μου.

Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ δὲν θὰ ἔχωσιν οὔτε κἂν τὸ
θάρος νὰ ἐρωτήσωσι τίνα σκοπὸν ἐπεδίωκεν ὁ
μέγας αὐτῶν μοῦ ἐδῶ. Θὰ ὑπακούσουν καὶ εἰς οὐ-
δένα θὰ εἶπουν τίποτε Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἀδελφὴν
σου, τὴν ὁποίαν δὲν θέλεις βέβαια ν' ἀφίσης μό-
νην κατὰ τὰς νυκτερινὰς ἀπουσίας σου εἰς τὸ
στρατόπεδον, ἡ Λεϊλά θὰ τὴν παραλάβῃ μαζί
της εἰς τὸ σπήλαιον. Ἡ κατοικία μου εἶνε ἄγνω-
στος· κανεὶς δὲν θὰ ἔλθῃ ἐκεῖ ν' ἀναζητήσῃ τὰς
δύο νεανίδας. Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν θὰ ἀπερχε-
ται μετὰ σοῦ ἐκ τοῦ στρατοπέδου ἐπωφελομένη
τὸ σκότος τῆς νυκτός. Ἡ ἐργονή μου καὶ
ὁ Χασάν θὰ ἔλθουν νὰ τὴν παραλάβουν εἰς τὴν
θέσιν Καλί-Χίν (Κυανὴ στήλη), ὅπου τοὺς ὥρισα
συνέντευξιν κατὰ τὴν νύκτα ταύτην· τὴν πρώτην
θὰ τοὺς ἐπανεύρῃς. Φρόντιζε ὥστε ν' ἀντιχούῃς
εἰς τὰ ὄρα τοῦ διοικητοῦ τὰ θορυβώδη σου πα-
ράπονα διὰ τὴν διακοπὴν τῶν ἐργασιῶν σου·
Ἔσο πεπεισμένος, ὅτι οἱ κατάσκοποί του θὰ τοῦ
διηγοῦνται καθ' ἐκάστην πᾶν ὅ,τι πράττεις τὴν
ἡμέραν. Ὅτε ὅμως ἔλθῃ ἡ νύξ, οὐδεὶς θὰ συλλο-
γισθῇ νὰ σὲ κατασκοπεύσῃ. Τότε ἡμεῖς θ' ἀπο-
ζημιωθῶμεν.

— Ἐξαίρετα, εἶπεν ὁ Μκυρίκιος· ἂν θέλῃς
ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ αὐριοῦ, εἶμαι ἑτοιμος.

— Ἄς ἀναβῶμεν, εἶπεν ὁ μάγος.

Ἀνέβησαν τὴν ἐλικοειδῆ λιθίνην κλίμακα καὶ
τὴν ἐκ σχοινοῦ, ἣν ὁ μάγος ἀφῆρσεν εὐθὺς ὡς
ὁ Μκυρίκιος εὑρέθη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδά-
φους. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἡ πλᾶξ ἀπετέθη πάλιν εἰς
τὴν θέσιν των, ἀπεχωρίσθησαν. Μετὰ μίαν ὥραν
ὁ Μκυρίκιος ἐπιστρέψας εἰς τὸ στρατόπεδον δι-
ηγεῖτο εἰς τὴν ἀδελφὴν του τὰ συμβάντα τῆς
ἐσπέρας.

Ἐπειτα συνέχισα

X.

